

Sygn. akt I C 1673/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lipca 2022 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu 1 lipca 2022 r. w G.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa P. B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz P. B. kwotę 24.435,93 zł (dwadzieścia cztery tysiące czterysta trzydzieści pięć złotych, dziewięćdziesiąt trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 11 marca 2020 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od P. B. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 6.339 zł (sześć tysięcy trzysta trzydzieści dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

III. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 487,78 zł (czterysta osiemdziesiąt siedem złotych, siedemdziesiąt osiem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygnatura akt I C 1673/20

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 27 maja 2020 roku powód P. B. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 24 435,93 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 marca 2020 r. do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

Uzasadniając swoje roszczenie powód wskazał, że dnia 8 lutego 2020 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. (...) o nr rejestracyjnym (...), stanowiący własność poszkodowanego P. B.. Poszkodowany zgłosił szkodę w pozwanym zakładzie ubezpieczeń z tytułu odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Po pierwszych oględzinach pojazdu rzeczoznawca pozwanego wycenił wartość uszkodzeń w pojeździe na kwotę 39 355,73 zł brutto. Następnie rzeczoznawca dokonał ponownych oględzin, które przeprowadzone zostały bez otwierania i rozbierania pojazdu. W ich wyniku stwierdzono, że na skutek przedmiotowego wypadku nie mogło dojść do uszkodzenia wiązki instalacji elektrycznej umieszczonej w wewnętrznej ścianie błotnika tylnego prawego, a co za tym idzie, że wartość należnego odszkodowania powinna być niższa i wynosić 14 919,80 zł brutto. Wskazana kwota została wypłacona powodowi. Jednakże w ocenie powoda wartość należnego mu odszkodowania została znacznie zaniżona. Jego zdaniem nie było prawdą, że przedmiotowa wiązka instalacji nie została uszkodzona w wyniku kolizji

z dnia 8 lutego 2020 r. Pomimo reklamacji skierowanej do pozwanego nie zmienił on stanowiska odnośnie wartości szkody. Powód domagał się zatem różnicy pomiędzy kwotą odszkodowania wypłaconą przez pozwanego, a kwotą należną mu, gdyby uwzględnić koszt wymiany uszkodzonej wiązki instalacji elektrycznej.

(Pozew – k. 3-5.)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 28 września 2020 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk – Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(Nakaz zapłaty – k. 30.)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozwany wskazał, że podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko zajęte w toku postępowania likwidacyjnego i nie uznaje powództwa. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł, że w toku postępowania likwidacyjnego analizowany był zakres uszkodzeń i skutkiem tego było wykluczenie możliwości uszkodzenia wiązki instalacji elektrycznej, umieszczonej na wewnętrznej ścianie błotnika tylnego prawego, podczas zdarzenia z dnia 8 lutego 2020 r. Za takim ustaleniem przemawiały budowa i kształt tylnego prawego schowka oraz ujawnione na tym schowku pęknięcia. Także zwrot wektora działającej siły deformującej prawy błotnik wyklucza z technicznego punktu widzenia uszkodzenia wiązki instalacji elektrycznej. Ponadto wiązka ta nie mogła być przecięta krawędzią schowka z tworzywa sztucznego. Zdaniem pozwanego, wypłacona przez niego kwota odszkodowania zapewniła możliwość przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Co więcej, poszkodowany nie skorzystał z możliwości naprawy pojazdu w warsztacie (...) S.A. i sam nie wskazał też konkretnego warsztatu, który mógłby dokonać naprawy, jak również nie przedstawił żadnej oferty w tym zakresie. Jednocześnie z historii pojazdu wynika, że został on zbity, co stanowi podstawę do rozliczenia szkody metodą dyferencyjną. Pozwany podniósł również, że powód nie złożył oświadczenia na okoliczność naprawy przedmiotowego pojazdu. Jest to istotne, bowiem skutkiem naprawy jest niemożność ustalenia wysokości odszkodowania w oparciu o szacunkowe dane, jaki byłby hipotetyczny koszt naprawy pojazdu. Strata wyraża się bowiem w tym przypadku w wysokości kwoty wydatkowanej na dokonanie naprawy. Zdaniem ubezpieczyciela powód nie współdziałał z nim w celu zapobieżenia szkodzie i zmniejszenia jej rozmiarów. W ocenie pozwanego powód nie wykazał, że szkoda powstała po jego stronie była wyższa od kwoty wypłaconej przez pozwanego. Wobec powyższego powództwo winno zostać oddalone.

(Sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 36-38.)

W replice na sprzeciw od nakazu zapłaty powód zakwestionował stanowisko pozwanego, że zakres szkody powstałej w pojeździe powoda w zdarzeniu z dnia 8 lutego 2020 r. nie obejmował uszkodzenia wiązki instalacji elektrycznej, a co za tym idzie, iż wypłacona kwota tytułem odszkodowania za naprawę pojazdu jest wystarczająca do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Ponadto powód podkreślił, że nie kwestionuje kosztów naprawy ustalonych przez pozwanego w pierwszej kalkulacji na kwotę 39 355,73 zł i przedmiotowym pozwem dochodzi dopłaty różnicy między odszkodowaniem ustalonym w powyższy sposób, a odszkodowaniem faktycznie wypłaconym. Powód nie skorzystał z możliwości naprawy pojazdu w sieci należącej do ubezpieczyciela, bowiem ostatecznie ustalony zakres szkody nie obejmował wiązki instalacji elektrycznej, a zatem naprawa nie pozwoliłaby na pełną restytucję pojazdu do stanu sprzed szkody. Powód podniósł również, że odszkodowanie należy się poszkodowanemu niezależnie od faktu wykonania naprawy w wysokości odpowiadającej kosztom profesjonalnej naprawy. Również sprzedaż pojazdu nie ma znaczenia dla obowiązku wypłaty odszkodowania odpowiadającego kosztom naprawy pojazdu.

(Replika na sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 62-66.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lutego 2020 r. doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzony został należący do P. B. samochód marki B. (...) o nr rejestracyjnym (...). Sprawca kolizji ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody wywołane ich ruchem w (...) S.A. z siedzibą w W..

Dnia 10 lutego 2020 r. poszkodowany dokonał zgłoszenia szkody do pozwanego zakładu ubezpieczeń. Szkada została objęta postępowaniem likwidacyjnym pod numerem (...).

(Dowód: okoliczność bezsporna, nadto akta szkody – k. 34.)

Dnia 20 lutego 2020 r. ubezpieczyciel dokonał wyceny pojazdu oraz ustalenia wartości szkody w pojeździe na kwotę 39 355,73 zł. W przedmiotowym dokumencie jako jedną z części zamiennych niezbędnych do naprawy wskazano wiązkę kabli główną o wartości 18 564,03 zł. Ustalenie to nie stanowiło decyzji o wypłacie odszkodowania. Przedmiotowa wycena została sporządzona przez M. Z. na podstawie przeprowadzonych przez niego oględzin.

(Dowód: wycena z 20.02.2020 r. wraz z korespondencją e-mail – k. 7v-15, zeznania M. Z. – k. 76.)

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany przeprowadził symulację zdarzenia z wykorzystaniem programu eksperckiego V SIM 4.0 na podstawie podanych przez uczestników zdarzenia okoliczności oraz wykonanych oględzin. Według analizy pozwanego zakres, kształt i umiejscowienie uszkodzenia wiązki instalacji elektrycznej umieszczonej w wewnętrznej ścianie błotnika tylnego prawego wykluczało z technicznego punktu widzenia związek przyczynowy ze zdarzeniem wypadkowym z dnia 8 lutego 2020 r. Jednocześnie sporządzający analizę wniósł o ponowne sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy bez uwzględnienia wiązki instalacji elektrycznej.

(Dowód: sprawozdanie – k. 39-43.)

Decyzją z dnia 15 kwietnia 2020 r. pozwany przyznał powodowi odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe marki B. w wysokości 14 919,80 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu. W załączniku o nazwie „ustalenie wysokości szkody” wskazano zakres uszkodzeń pojazdu poszkodowanego, który przyjęto jako podstawę wyliczenia. W przedmiotowym dokumencie wskazano, że wartość szkody w pojeździe ustalono na 14 919,80 zł. Wycena nie obejmowała wymiany wiązki kabli głównej oraz robocizny z tym związanej.

(Dowód: decyzja wraz z załącznikiem – k. 18-23.)

Druga wycena stanowiąca podstawę ustalenia wysokości przyznanego powodowi odszkodowania została sporządzona przez innego rzeczoznawcę niż M. Z.. Wycena ta została sporządzona po przeprowadzeniu wyłącznie zewnętrznych oględzin.

(Dowód: okoliczność bezsporna oraz zeznania M. Z. – k. 76.)

P. B. pismem datowanym na 20 kwietnia 2020 r. złożył reklamację od przedmiotowej decyzji. Zakwestionował w niej kwotę przyznanego mu odszkodowania wskazując, że w jego ocenie prawidłowe było pierwsze wyliczenie wartości szkody na kwotę 39 355, 73 zł.

(Dowód: reklamacja – k. 25-26.)

Pozwany nie uwzględnił złożonej reklamacji wskazując, że w toku postępowania likwidacyjnego prawidłowo dokonano korekty zakresu uszkodzeń, a uznany ostatecznie koszt naprawy pozostawał w adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym z okolicznościami powstania szkody.

(Dowód: odpowiedź na reklamację – k. 28-28v.)

W zakres uszkodzeń pojazdu marki B. (...) o nr rejestracyjnym (...) po kolizji z dnia 8 lutego 2020 r. wchodziło uszkodzenie wiązki przewodów. Zakres niezbędnej naprawy pojazdu obejmował między innymi wskazaną wiązkę przewodów, przy czym uzasadnioną była wymiana tejże wiązki na nową.

(Dowód: zeznania M. Z. – k. 76, opinia biegłego – k. 94-115.)

Uszkodzony pojazd posiadał wcześniejsze szkody, a jego uszkodzone części pochodziły z nieoryginalnej kompletacji i były poddawane wcześniejszej naprawie blacharsko-mechanicznej i lakierniczej. Dlatego też uzasadnioną była naprawa przedmiotowego pojazdu z wykorzystaniem części alternatywnych typu P.

Technicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu wyliczony o stawki średnie występujące na lokalnym rynku tj. 126/139 zł netto wyniósł 48 203,82 zł netto (59 290,70 zł brutto) z uwzględnieniem części nowych alternatywnych typu P.

(Dowód: opinia biegłego wraz z załącznikami – k. 94-136.)

6 maja 2020 r. powód zbył uszkodzony w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 8 lutego 2020 r. pojazd.

(Dowód: dokument ze strony historiapojazdu.gov.pl – k. 44-44v.)

Ocena dowodów:

Ustaleń faktycznych w sprawie Sąd dokonał na podstawie dokumentów przedłożonych do akt, albowiem strony nie kwestionowały ich prawdziwości i autentyczności. Nie budziły one również wątpliwości Sądu, ponieważ dotyczyły w przeważającej mierze okoliczności bezspornych. Ponadto podstawą ustaleń stanu faktycznego w sprawie były akta szkody, załączone w formie elektronicznej. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia wiarygodności tego dowodu.

Ustalenia stanu faktycznego Sąd oparł także na zeznaniach świadka M. Z., które Sąd ocenił jako logiczne oraz wiarygodne. Świadek zeznał szczerze i konsekwentnie. Okoliczności, na które zeznał znajdują również potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd podzielił w całości zarówno opinię główną, jak i uzupełniającą biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej mgr inż. D. F., albowiem wnioski opinii są spójne i logicznie uzasadnione. Biegły sporządził opinię na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dokonując kalkulacji kosztów naprawy oraz jej niezbędnego zakresu przy użyciu systemów eksperckich. Podkreślić należy, że powód wniosków opinii nie kwestionował, a pozwana wniosła zarzuty do opinii biegłego, które jednakże zostały przekonująco wyjaśnione przez biegłego w opinii uzupełniającej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Dla porządku wskazać należy, że pozwana nie kwestionowała zaistnienia zdarzenia wywołującego szkodę, ani swojej odpowiedzialności za szkodę. Ponadto strony nie pozostawały w sporze co do rodzaju części zamiennych, które powinny zostać zastosowane celem naprawy uszkodzonego pojazdu.

Spór sprowadzał się do wysokości celowych i ekonomicznych kosztów przywrócenia pojazdu marki B. (...) do stanu sprzed szkody w kontekście zakresu niezbędnych do wykonania praw naprawczych. Pozwana kwestionowała bowiem konieczność wymiany wiązki instalacji elektrycznej umieszczonej w wewnętrznej ścianie błotnika tylnego prawego.

Podstawą odpowiedzialności odszkodowawczej zakładu ubezpieczeń jest przepis art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za

szkodę ponosi ubezpieczający lub osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. W myśl zaś treści przepisu art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 392 ze zm.) z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego wyznaczona jest – zarówno co do zasady, jak i co do granic – przez odpowiedzialność tego posiadacza lub kierowcy. Podstawowym warunkiem decydującym o zasadności roszczeń poszkodowanego jest zatem wykazanie, że w majątku poszkodowanego na skutek kolizji doszło do uszczerbku podlegającego naprawieniu w drodze zapłaty określonej sumy pieniężnej przez zakład ubezpieczeń na podstawie przepisu art. 361 k.c.

Zgodnie z treścią przepisu art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Zgodnie z utrwalonym już w orzecznictwie poglądem, zaprezentowany m.in. w uchwale składu siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r., III CZP 80/11 (LEX nr 1129783), wskazuje się, że przywrócenie do stanu poprzedniego oznacza, iż pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Jeżeli w tym celu należy wymienić uszkodzoną część to niewątpliwie jest to normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, w rozumieniu przepisu art. 361 § 1 k.c. Zakładając, że nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, część ta musi zostać zastąpiona inną.

W kontekście kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, Sąd Najwyższy wskazał (uchwała SN z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11), że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu, obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Przy czym należy tu podkreślić za Sądem Najwyższym, że obowiązek naprawienia szkody powstaje z chwilą jej wyrządzenia.

Kluczowe w niniejszej sprawie jest, że w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 8 lutego 2020 r. doszło do uszkodzenia wiązki instalacji elektrycznej. Nie sposób bowiem przyjąć innego wniosku mając na względzie to, że jest to główna wiązka instalacji elektrycznej i bez niej pojazd nie byłby zdalny do użytku. Mając na względzie zasady logicznego rozumowania uszkodzenie to musiało powstać w wyniku przedmiotowego zdarzenia, bo gdyby wiązka ta była uszkodzona wcześniej, to powód nie byłby w stanie nawet dojechać na miejsce zdarzenia. Ponadto fakt ten został potwierdzony przez M. Z., który był pierwszą osobą dokonującą oględzin pojazdu z ramienia ubezpieczyciela tuż po zdarzeniu. Ponadto rozstrzygając kwestię uzasadnionych kosztów naprawy, Sąd miał na względzie wnioski opinii biegłego, w której wskazano zakres wszystkich niezbędnych napraw celem przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku, w tym oczywiście wymiany głównej wiązki instalacji elektrycznej. Z przedmiotowej opinii biegłego wynikał rodzaj części potrzebnych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku (rodzaj ten był między stronami bezsporny), ich cena oraz stawki naprawcze stosowane przez warsztaty na rynku lokalnym dla poszkodowanego. Sąd podzielił opinię w całości, ustalając, że koszt naprawy pojazdu przy wykorzystaniu części typu P w celu przywrócenia do stanu sprzed szkody pojazdu marki B. (...) wynoszą 59 290,70 zł brutto. Koszty wskazane przez biegłego w opinii są w ocenie Sądu kosztami niezbędnymi i celowymi.

W odniesieniu do przyjętych stawek za robociznę prac naprawczych, w kalkulacji pozwanego zastosowano stawki w wysokości odpowiednio 49 zł netto za prace blacharsko-mechaniczne oraz 49 zł za prace lakiernicze. Stawki stosowane przez stronę pozwaną znajdowały się poniżej stawek stosowanych przez (...) kategorii na terenie T. i okolic w 2020 r. Stawki rynkowe, przy przyjęciu wyżej wskazanego założenia, kształtowały się w przedziale 126 zł netto za prace blacharskie i 139 zł netto za prace lakiernicze. Ustalone przez biegłego ceny były zatem cenami rynkowymi, a ustalony przez niego koszt naprawy był uzasadniony i ekonomiczny. Poszkodowany nie miał przy tym obowiązku poszukiwania i wyboru warsztatu stosującego najniższe stawki na rynku. Co więcej należy zauważyć, że stawki przyjęte

przez pozwaną w kalkulacji naprawy nie występowały na rynku lokalnym (były niższe od najniższych ustalonych przez biegłego).

Należy przy tym pamiętać, że obowiązek wypłaty odszkodowania w wysokości technicznie i ekonomicznie uzasadnionych, rynkowych, kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody jest niezależny od tego, czy poszkodowany rzeczywiście naprawił pojazd i czy w ogóle zamierza go naprawić.

Jednocześnie brak jest podstaw by ograniczyć wypłacone poszkodowanemu odszkodowanie do różnicy między wartością pojazdu przed uszkodzeniem a uzyskaną przez poszkodowanego ceną jego sprzedaży. Zbycie rzeczy jest uprawnieniem właściciela tak samo, jak dalsze z niej korzystanie. Skorzystanie z uprawnienia do zbycia pojazdu przed jego naprawą nie może ograniczać wysokości należnego poszkodowanemu odszkodowania, ubezpieczyciel sprawcy szkody powinien bowiem wyrównać uszczerbek w majątku poszkodowanego do pełnej wysokości szkody (zob. wyrok SO w Poznaniu z 16 września 2020 r., sygn. II Ca 913/20). Ponadto, jak wyżej wskazano, obowiązek naprawienia szkody nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierzał dokonać takiej naprawy w przyszłości. Należy zatem wyraźnie odróżnić sam moment powstania szkody i roszczenia o jej naprawienie od daty ewentualnego naprawienia rzeczy (samochodu), bowiem dla powstania odpowiedzialności ubezpieczyciela istotne znaczenie ma sam fakt powstania szkody, a nie fakt naprawienia samochodu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2018 r., II CNP 41/17, LEX nr 2497991). Nie zasługiwała zatem na uwzględnienie argumentacja pozwanego wskazująca na fakt sprzedaży samochodu przez powoda, a także na brak przedstawienia przez niego rachunków za naprawę pojazdu. Nie można było również uznać, że poszkodowany przyczynił się do zwiększenia rozmiarów szkody, jak twierdził pozwany, bowiem takie okoliczności nie wyłączały się z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego.

W tej sytuacji Sąd ustalił, za wnioskami płynącymi z opinii biegłego, że uzasadnione koszty naprawy pojazdu wynoszą 59 290,70 zł brutto. Pozwana uznała swoją odpowiedzialność w toku postępowania likwidacyjnego w zakresie kwoty 14 919,80 zł brutto. Różnica pomiędzy kwotą wypłaconą przez ubezpieczyciela, a uzasadnionymi kosztami naprawy pojazdu wyniosła zatem 44 370,90 zł. Ponieważ zgodnie z art. 321 k.c. Sąd nie jest uprawniony do zasądzenia ponad żądanie, należało uwzględnić całość żądania powoda w kwocie 24 436 zł, co Sąd uczynił na podstawie wyżej wskazanych przepisów w punkcie I wyroku.

O odsetkach od zasądzonej kwoty orzeczono zgodnie z żądaniem powoda stosownie do przepisu art. 481 § 1 k.c.. Pozwana na podstawie przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych(...) i Polskim Biurze (...) miała obowiązek wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

W niniejszej sprawie powód dokonał zgłoszenia szkody w dniu 10 lutego 2020 r., zatem jego roszczenie stało się wymagalne w dniu 11 marca 2020 r. i od tego dnia należało liczyć odsetki.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. nakładając na pozwanego obowiązek zwrotu wszystkich kosztów. Koszty powoda wyniosły w sprawie 6 339 zł (1 222 zł tytułem opłaty od pozwu, 3 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 1 500 zł zaliczki na opinię biegłego sądowego). Dlatego też w punkcie II wyroku Sąd nałożył na pozwanego obowiązek zwrotu kosztów procesu powodowi w wysokości 6 339 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty (art. 98 § 11 k.p.c.).

W punkcie III wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku

kwotę 487,78 zł tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa. Na wydatki te złożyło się 31,74 zł, stanowiące kwotę wykraczającą ponad pobraną od powoda zaliczkę na opinię biegłego, oraz 456,04 zł tytułem wynagrodzenia biegłego za sporządzenie opinii uzupełniającej. Kosztami tymi sąd obciążył pozwanego odpowiednio stosując zasady obowiązując przy zwrocie kosztów procesu, a więc w tym przypadku nakładając na niego na podstawie art. 98 k.p.c. obowiązek zwrotu wszystkich kosztów procesu, o czym była mowa powyżej.

Sygn. akt I C 1673/20

ZARZĄDZENIE

Dnia 22 lipca 2022 r.

1. (...)

2. (...)

3. (...)

Sędzia Marek Jasiński